

28 χρόνια μετά και ο νεκρός ακόμα να ταφεί...

νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Από πότε είναι αυτή η εφημερίδα; Αυτή θα μπορούσε να είναι η αντίδρασή μας στις πρόσφατα ανακοινωμένες προτάσεις- τόσο της ΔΑΠ όσο και της ΚΝΕ- για την οργάνωση του φοιτητικού κινήματος, αν αυτές δεν κατατίθεντο στα σοβαρά (κυρίως από τη δεύτερη) εν έτη 2023 στους Φοιτητικούς Συλλόγους. Από τη στιγμή που αυτό όμως (δυστυχώς) συμβαίνει, ας ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα.

Από τη μία, η πρόταση της ΔΑΠ για ανασύσταση της ΕΦΕΕ κινείται **στα πρότυπα του κοινοβουλευτισμού και με ξεκάθαρο σκοπό να παίξει το ρόλο του θεσμικού συνομιλητή με το Υπουργείο- επιδιώκοντας με αυτό το τρόπο να βάλει οριστική ταφόπλακα στην συγκρότηση αντιστάσεων από το ίδιο το κίνημα.** Από την άλλη, η «κόκκινη» εκδοχή της που προτείνει η ΚΝΕ, αρχικά μέσω του ΜΑΣ, επιδιώκει, σύμφωνα με την ίδια, να προσφέρει τη «λύση» στην ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων έτσι ώστε «να δοθεί ώθηση στην υπεράσπιση των φοιτητικών δικαιωμάτων, να φουντώσει η συζήτηση για την κατεύθυνση, τους στόχους, τα αιτήματα του Φοιτητικού Κινήματος» [από ψήφισμα που καταθέτουν δυνάμεις τις ΠΚΣ]. Είναι όμως έτσι;

Τι ήταν η ΕΦΕΕ;

Η Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος (ΕΦΕΕ) ήταν τριτοβάθμια οργάνωση των φοιτητικών συλλόγων των πανεπιστημίων της Ελλάδας που ιδρύθηκε το 1963. Το 1971 η χούντα τοποθετεί εγκάθετους στην διοίκησή της, όπου και ιδρύεται η αντι- ΕΦΕΕ πρωτοστατώντας στην οργάνωση της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Η ΕΦΕΕ ανασυντάχθηκε μετά την πτώση της Χούντας, όπου μετά από μια πορεία σταδιακού αλλά σταθερού εκφυλισμού σε γραφειοκρατικά παζάρια- **και όχι προτού προλάβει να παίξει σε αρκετά κρίσιμες περιπτώσεις τον ρόλο του συνομιλητή με το Υπουργείο- διαλύεται το 1995 από τις δυνάμεις της ΕΑΑΚ όπου αντιπροτείνουν τα συντονιστικά των συλλόγων σαν εναλλακτική πρόταση οργάνωσης του κινήματος.** Έκτοτε, και παρά τις άσφαιρες προσπάθειες για νεκρανάστασή της από δυνάμεις της ΠΚΣ αλλά και άλλες δυνάμεις, μέσω της διεξαγωγής Πανσπουδαστικού Συνεδρίου, παραμένει ένας άταφος νεκρός.

Πώς φτάνουμε στο σήμερα;

Τα τελευταία χρόνια η ανάταση του φοιτητικού κινήματος έχει οδηγήσει σε ανακατατάξεις στο σκηνικό εντός των φοιτητικών συλλόγων, με νέες δυνατότητες αλλά και αδυναμίες και προκλήσεις να βγαίνουν στο προσκήνιο. **Κρίσιμα και χρήσιμα συμπεράσματα μπορούμε να αντλήσουμε από το κίνημα που ξεπήδησε το 2019 ενάντια στην κατάργηση του ασύλου και το νόμο Κεραμέως, καθώς και το 2020 ενάντια στον νόμο Κεραμέως- Χρυσοχοϊδή εν μέσω πανδημίας και lockdown.** Ένα κίνημα που από την πρώτη στιγμή βγήκε στο δρόμο ενάντια στην κυβερνητική πολιτική, επαναφέροντας την πολιτική συζήτηση μέσα στις σχολές με διεξαγωγή μαζικών Γενικών Συνελεύσεων και καταλήψεων σε όλη τη χώρα, καθώς και τη συζήτηση για την οργάνωση του Φοιτητικού Κινήματος.

Δεν είναι τυχαίο, ότι τότε, μετά από πολλά χρόνια το φοιτητικό κίνημα οργάνωθηκε μέσα από Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων, τόσο σε τοπικό όσο και σε πανελλαδικό επίπεδο. Σε αυτή τη βάση, μπόρεσε μετέπειτα, παρά τις δυσμενείς συνθήκες της πανδημίας και των αλληπάλληλων lockdown να σπάσει με αυταπάρηση της απαγορεύσεις και τη λογική **«Θα λογαριαστούμε Μετά»**

βγάζοντας στο δρόμο και γαλουχώντας μια νέα φουρνιά αγωνιστ(ρι)ών. Και αυτό διότι, σε αντίθεση με τις προηγούμενες εμπειρίες, έλαβε χώρα σε ένα πρωτόγνωρο κοινωνικό και πολιτικό σκηνικό που έθετε νέες προκλήσεις για τις δυνάμεις της πρωτοπορίας. Βασική πρώτη επιδίωξη αποτέλεσε ο συντονισμός της δράσης των συλλόγων και των κινητοποιήσεών τους με τον όποιο τρόπο αυτός μπορούσε να καταστεί εφικτός με τις σχολές κλειστές,

Στην πρώτη φάση, ο συντονισμός μέσα από τα Διοικητικά Συμβούλια κατέστη αναγκαίος προκειμένου να μπορέσει να υπάρξει η πολιτική έκφραση ενός μαζικού κινήματος που σε εκείνη τη φάση πλημμύριζε τους δρόμους της Αθήνας και πανελλαδικά. **Όσο όμως οι μάζες των φοιτητ(ρι)ών αδυνατούσαν να μπουν ενεργά στο παιχνίδι, απέχοντας στις περισσότερες περιπτώσεις από τις Γενικές Συνελεύσεις, τόσο αυτή η μορφή του συντονισμού εκφυλιζόταν σε μια συνεννόηση κορυφής μεταξύ των δυνάμεων με αποτέλεσμα να αποκοπεί εντελώς από τον ίδιο τον κόσμο των συλλόγων και να μην μπορέσει να περιγράψει μια προοπτική συνέχειας του αγώνα με κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και την πολιτικοποίηση του πλαισίου πάλης του κινήματος.** Σε άλλες περιπτώσεις αυτός ο συντονισμός έδρασε ανασταλτικά σε προσπάθειες διεξαγωγής συντονισμού μέσω των Γενικών Συνελεύσεων (βλ. Θεσσαλονίκη).

Η πανδημία ήρθε ουσιαστικά να επισφραγίσει τις χρόνιες αντιφάσεις του ίδιου του φοιτητικού κινήματος: υψηλή μαχητικότητα αλλά χαμηλή διεκδικητικότητα, έντονα ξεσπάσματα αλλά μικρή διάρκεια, σημαντική κοινωνική απεύθυνση και γείωση, αδυναμία οργανικής σύνδεσης με τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας, ανάπτυξη νέων μορφών πάλης χωρίς όμως παράλληλη ανασυγκρότηση των δομών του. **Οι συγκεκριμένες αντιφάσεις αποτυπώνουν τόσο τις αδυναμίες των δυνάμεων που παρεμβαίνουν εντός του, όσο και κυρίως τις αντιφάσεις που διακατέχουν το ίδιο το αγωνιστικό δυναμικό. Η υποχώρηση του κινήματος την περίοδο ΣΥΡΙΖΑ, η αποδιάρθρωση των δομών του και η αποπτώχευση της πολιτικής συζήτησης στο εσωτερικό των συλλόγων οδήγησε σε σημαντική αδυναμία μετασχηματισμού και πολιτικοποίησης των πρωτόλειων τάσεων που εμφανίζονται σε αυτό. Οι συνέπειες αυτής της συνθήκης είναι αισθητές στο τρόπο που συγκροτούνται τα κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα μέσα στο φοιτητικό κίνημα σήμερα.**

Διαμορφώνεται λοιπόν, μια διευρυμένη αγωνιστική πρωτοπορία στους συλλόγους που δεν είναι ενιαία, είναι αντιφατική στις εκφράσεις της, **με βασική πλευρά την αντίδραση στην κυβερνητική πολιτική.** Σημαντική 'φλέβα' σε αυτήν την κοινωνική διεργασία είναι αυτή που γεννάται ως απάντηση στην αντιδραστική ενοποίηση του πολιτικού συστήματος. Τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της νεολαίας είναι σε θέση να αντιληφθούν ότι όλο το αστικό πολιτικό σύστημα συμφωνεί στις βασικές πτυχές της πολιτικής που διαλύει το παρόν και το μέλλον μας. **Αυτό εξηγεί το γεγονός ότι η ψήφος στο ΣΥΡΙΖΑ για μεγάλο κομμάτι κόσμου, είναι στη λογική του μικρότερου κακού και της ανάθεσης, παρά μια θετική έμπνευση.** Αυτό αποτελεί βασικό πολιτικό σημείο του κοινωνικοπολιτικού συσχετισμού που έχει διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια και επιδρά καταλυτικά στην ανάπτυξη συνείδησης στο πεδίο του μαζικού κινήματος. "Έχουμε ανέβει πίστα" και αυτό αποτελεί πρόκληση και κίνδυνο για τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος. Ο μετασχηματισμός αυτού του δυναμικού θα κριθεί στην προγραμματική και μαχητική ανάπτυξη της διεκδικητικότητάς του, στο βαθμό που θα ξεφεύγει από την αντίδραση σε επιμέρους κυβερνητικές επιλογές και θα μένει στα πλαίσια της διαμαρτυρίας.

Για να συμβεί αυτό πρέπει να σκύψουμε πάνω από το περιεχόμενο εκείνο, αλλά και τις δομές και τις μορφές που μπορούν να αναδείξουν την παραπάνω κατεύθυνση. Όσο οι ίδιοι οι φοιτητές εξακολουθούν να νιώθουν την ανάγκη να αγωνιστούν, αλλά δεν βρίσκουν λόγο να συμμετέχουν ενεργά στις διαδικασίες διαμόρφωσης ενός πραγματικά ανατρεπτικού κινήματος, όσο παραμένουν καθηλωμένοι στο ΤΙΝΑ και στην πεποίθηση πως δεν μπορούν να παίξουν ενεργό ρόλο, καθορίζοντας τις εξελίξεις- **τόσο θα καλλιεργείται η λογική της ανάθεσης μέσα στο κίνημα, τόσο οι αγώνες θα συναντάν ένα αντικειμενικό όριο.**

Τι θα μπορούσε να είναι σήμερα η ΕΦΕΕ;

Υπό αυτήν την άποψη η ανασύσταση της ΕΦΕΕ αποτελεί μια πρόταση, που **αναγνωρίζει μεν τους δυσμενείς συσχετισμούς, επιλέγει όμως να υποταχθεί σε αυτούς** αντί να περιγράψει μια πρόταση υπέρβασης. Τα προβλήματα συντονισμού των Φοιτητικών Συλλόγων είναι τόσο υπαρκτά, όσο και η αδυναμία διεξαγωγής μαζικών διαδικασιών εντός του κινήματος, με τρόπο τέτοιο που να ανταποκρίνονται στις κατά τα άλλα μαζικές διεργασίες του. Η τεχνητή όμως επίλυση αυτής της πραγματικής αδυναμίας πιο πολύ θα εντείνει το χάσμα μεταξύ πρωτοπορίας και μαζών, παρά θα συμβάλλει στην άμβλυνσή του. **Και αυτό διότι η ΕΦΕΕ εξ ορισμού αποτελεί μια μορφή οργάνωσης που δεν μπορεί να εμπλέξει πλατιά τον κόσμο που έχει διάθεση να αγωνιστεί παρά μόνο τους «μυημένους συνδικαλιστές» και τις πολιτικές δυνάμεις, παρά τις όποιες κορώνες της ΚΝΕ πως οι φοιτητές θα έχουν «ρόλο στο να ελέγχουν, να προτείνουν, να εγκρίνουν ή να απορρίπτουν τις θέσεις της ΕΦΕΕ» σαν θεατές σε μια διαδραστική παράσταση.**

Αυτός είναι εξ άλλου και ο λόγος που ιστορικά έχει αποδειχθεί πως δεν κατάφερε να παίξει κανένα ουσιαστικό ρόλο (πέρα από ανασταλτικό μέσω της πλειοψηφίας ΔΑΠ- ΠΑΣΠ) στα φοιτητικά κινήματα που μνημονεύονται ακόμα: από την ίδια την εξέγερση του Πολυτεχνείου στους μεταπολιτευτικούς αγώνες και από τα εξεταστικά του 90-91 μέχρι το κίνημα 06-07 και το 2019, **ο τρόπος οργάνωσης που κατάφερε να ανατρέψει νόμους και να τα βάλει με τις κυρίαρχες πολιτικές των εκάστοτε κυβερνήσεων δεν ήταν άλλος από τα συντονιστικά των Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων, και όχι τυχαία.**

Καθώς η μορφή οφείλει να υποτάσσεται στο περιεχόμενο, δεν μπορούμε να εξετάσουμε τους τρόπους οργάνωσης του κινήματος αποκομμένα από το πλαίσιο που το ίδιο προωθεί. Υπό αυτή την έννοια δεν είναι τυχαίο ότι η ανασύσταση της ΕΦΕΕ αποτελούσε και αποτελεί πάγιο αίτημα κυρίαρχα των καθεστωτικών δυνάμεων στο Φοιτητικό Κίνημα (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, Blocο), που προτάσσουν ένα πλαίσιο συνδιαλλαγής και διαχείρισης. Δυνάμεις οι οποίες στις περισσότερες περιπτώσεις είναι ανύπαρκτες από την καθημερινή ζωή των συλλόγων- αν δεν σαμποτάρουν ανοιχτά τις διαδικασίες τους. **Και αυτό διότι και αυτές οι δυνάμεις γνωρίζουν πολύ καλά πως οι φοιτητικές εκλογές για αυτές αποτυπώνουν περισσότερο έναν δικό τους ισχυρό κομματικό (και ενίοτε κυβερνητικό) μηχανισμό παρά τους πραγματικούς τους συσχετισμούς μέσα στους συλλόγους.**

Η ΕΦΕΕ λοιπόν αντικειμενικά ευνοεί αυτές τις δυνάμεις- έναντι των αγωνιστικών όπου ανέκαθεν αποτύπωναν τους συσχετισμούς- πέρα από τις εκλογές και στην ίδια την πράξη μέσα από τη δράση τους στους συλλόγους.

Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που η ΔΑΠ, μετά το στραπάτσο που έπαθε στις φετινές εκλογές ανακοίνωσε τα δικά της αποτελέσματα που καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα. Πιο συγκεκριμένα η ΔΑΠ ανακοίνωσε ένα αποτέλεσμα για τον εαυτό της του 45,8%, σε αντίθεση με το 27,49% που πήρε στην πραγματικότητα. Η ΚΝΕ οφείλει φυσικά να διευκρινίσει πως σκοπεύει να γεφυρώσει αυτό το χάσμα των 18,31 μονάδων καθότι η ανασύσταση της ΕΦΕΕ προϋποθέτει συμφωνία όλων των δυνάμεων πάνω σε αυτά τα ποσοστά από τα οποία προκύπτουν και οι αντιπρόσωποί της. Και αυτό διότι τα αποτελέσματα που ανακοίνωσε η ΔΑΠ δεν αποτελούν απλά ένα βολικό μαγείρεμα που μπορεί εύκολα να διορθωθεί λογιστικά αλλά **μια πάγια πολιτική της τακτική να διοργανώνει εκλογές βίας και νοθείας σε μια σειρά από συλλόγους.**

Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση του ΔΙ.ΠΑ.Ε όπου η ΔΑΠ δίνει στον εαυτό της 3.372 ψήφους (δλδ. Το 26% των πραγματικών της ψήφων)- εκλογές που διεξάγονται σε ένα καθεστώς βίας και νοθείας από την φασιστική φράξια της ΔΑΠ και όπου καμία άλλη δύναμη δεν συμμετέχει ή αναγνωρίζει. **Το πώς σκοπεύουν οι δυνάμεις που προτείνουν την ανασύσταση της ΕΦΕΕ να υπερβούν αυτό το ζήτημα (άραγε με κάποια διαπραγμάτευση σε βάρος των φοιτητικών**

συλλόγων;) είναι ένας πονοκέφαλος που τον αφήνουμε στις ίδιες να επιλύσουν. Εμείς ας πάμε στην ουσία.

Δεν είναι τυχαία, η συγκυρία που ανοίγει ξανά η συγκεκριμένη συζήτηση, όπως και το ποιος την ανοίγει. Τα τελευταία χρόνια γίνεται μια προσπάθεια απονέκρωσης του φοιτητικού κινήματος, μέσα από την παράλληλη διαδικασία απονομιμοποίησης των οργανωμένων δομών του, στοχοποίησης της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης (κατάργηση ασύλου, πανεπιστημιακή αστυνομία, πειθαρχικά κλπ), δημιουργίας παράλληλων «δομών» με τα Συμβούλια Φοιτητών που αποσκοπούν στην πλήρη απονομιμοποίηση των Φοιτητικών Συλλόγων και στη θωράκιση των οργάνων διοίκησης από οποιαδήποτε διεκδίκηση. Σε αυτό το πλαίσιο η πρόταση της ΔΑΠ διακατέχεται από μια μεγαλύτερη ειλικρίνεια από αυτή της ΚΝΕ, με την τελευταία να διατείνεται πως μια θεσμική επανακατοχύρωση της ΕΦΕΕ θα μπορέσει να αντιστρέψει αυτή την επίθεση- δίχως φυσικά να εξηγεί ποτέ το πως. Η συγκεκριμένη επίθεση δεν εδράζεται φυσικά σε κάποιο έλλειμα εκπροσώπησης των φοιτητών (είτε θεσμικά είτε πρακτικά)- έχει συγκεκριμένη πολιτική κατεύθυνση και στοχοθεσία ρήξης με τον φοιτητικό συνδικαλισμό και ως εκ τούτου μια ΕΦΕΕ το μόνο που θα μπορούσε να κάνει θα είναι να ολοκληρώσει τη συγκεκριμένη κατεύθυνση με την πλήρη γραφειοκρατικοποίηση του φοιτητικού συνδικαλισμού. Σε τελική ανάλυση οι δυνάμεις που έχουν αυτή την πρόταση επενδύουν στην εδραίωση της λογικής της ανάθεσης με «κοινοβουλευτικά» κριτήρια πολιτικής εκπροσώπησης, έτσι ώστε να αποβάλλουν την πολιτική συζήτηση από τα αμφιθέατρα των σχολών και να εντείνουν το χάσμα μεταξύ των φοιτητών/ριων και του πεδίου λήψης αποφάσεων που αφορούν τις ανάγκες τους- είτε για να μπορέσουν να «ελέγξουν» καλύτερα το φοιτητικό κίνημα (βλ. ΚΝΕ), είτε για να το τσακίσουν (βλ. ΔΑΠ).

Αναζητείται εναλλακτική πρόταση για το φοιτητικό κίνημα

Για εμάς τα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών, με την ήττα της κυβερνητικής πολιτικής στα πανεπιστήμια, δεν αποτελούν ένα χαρτί στα παζάρια έκφρασης επίπλαστων συσχετισμών μέσα στο κίνημα- αλλά μια ευκαιρία στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων. Η ανάταση των αγωνιστικών δυνάμεων και κυρίως η ανάπτυξη των δυνάμεων της ΕΑΑΚ σε συνεργασία με την ΑΡΕΝ γεννά ένα αναβαθμισμένο καθήκον προς τους συλλόγους: **αυτό του πολιτικού τους επανεξοπλισμού και της μαζικής ανασυγκρότησής τους σε μια εργατική- δημοκρατική κατεύθυνση- την μόνη κατεύθυνση που μπορεί πραγματικά να αναχαιτίσει την προσπάθεια επίθεσης στους συλλόγους από την κυβέρνηση (βλ. ηλεκτρονικές εκλογές, ενιαία ψηφοδέλτια, προσπάθειες από τις διοικήσεις των ιδρυμάτων κλπ.).** Η μαχητική και αγωνιστική συγκρότησή τους είναι στοίχημα για να βαθύνει μια διαδικασία μαζικοποίησής τους. Οι φοιτητικοί σύλλογοι πρέπει να αποτελέσουν χώρο έκφρασης όλων των αγωνιστικών τάσεων των φοιτητών, όλων των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι νέοι και οι νέες στην καθημερινότητά τους. Αυτό σημαίνει διαδικασίες και καθημερινή ζωή που να αγγίζει τα μεγάλα ζητήματα, αλλά παράλληλα και υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους στη σχολή και έξω από αυτή, με στοχοπροσήλωση στα πιο πληττόμενα κομμάτια. Βασική μας επιδίωξη είναι οι φοιτητές που κινητοποιούνται να μπορούν να συμμετέχουν στις λήψεις αποφάσεων. Αντίστοιχα, οφείλουν να μπορούν να εκφράσουν οποιοδήποτε ζήτημα προκύπτει και κινητοποιεί φοιτητές να γίνουν οι σύλλογοι δόρυ και ασπίδα στα χέρια των φοιτητών.

Ειδική πλευρά που πρέπει να προωθήσουμε είναι αυτή των κοινωνικών συμμαχιών του φοιτητικού κινήματος με το εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα, αλλά και με τους φορείς των εργαζομένων εντός των ιδρυμάτων. Φέτος σε στιγμές φάνηκε ότι υπάρχει η δυνατότητα προώθησης των παραπάνω, αλλά αυτό είναι μια πιο μακρόχρονη διαδικασία που κρίνεται στη σταθερή παρέμβαση και ζύμωση μέσα στους φοιτητές αυτής της κατεύθυνσης. Το πανεκπαιδευτικό κίνημα και το μέτωπο παιδείας-εργασίας δεν είναι κάτι που υλοποιείται σαν ευκαιρία σε στιγμές, αλλά ένα κριτήριο που διαπνέει συνολικά την λογική των συλλόγων.

Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε προσπάθεια συγκρότησης της ΕΦΕΕ η οποία θα λειτουργήσει

ανασταλτικά στην αγωνιστική κλιμάκωση του κινήματος, στην ενεργό συμμετοχή των μαζών που κινητοποιούνται, καθώς ο πανελλαδικός σχεδιασμός και έκφραση του κινήματος θα εγκλωβιστεί σε μια από τα πάνω συνεννόηση δυνάμεων- γεγονός που δεν είναι προωθητικό.

Ίσα ίσα αποτελεί ψευδαίσθηση για τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος να θεωρούν πως με τα αποτελέσματα μιας χρονιάς εκλογών μπορεί να υπάρξει ιστορική ευκαιρία για ηγεμονία αγωνιστικών δυνάμεων μέσα σε δομές που βρίσκονται μακριά από τους πραγματικούς χώρους έκφρασης του αγωνιστικού δυναμικού. Αντί η ΠΚΣ να προσπαθεί να κλειδώσει με κόλπα μια ηγεμονία, θα έπρεπε να ξέρει ότι αυτή οικοδομείται μόνο μέσα από την αναζωογόνηση των φοιτητικών συλλόγων και την κινητοποίηση και πάλη των φοιτητών. Αντί λοιπόν να συζητάμε για την ΕΦΕΕ και άλλα φανταχτερά τρικ, ας δεσμευτούν όλες οι μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος ότι θα δώσουν τη μάχη να ξαναγίνουν οι γενικές συνελεύσεις ο χώρος που ζει και αναπνέει ο ριζοσπαστισμός της φοιτητικής νεολαίας. Ας δεσμευτούν ότι θα βάλουν πλάτες οι σύλλογοι να συντονίζονται μέσα από μαζικές διαδικασίες και να οργανώνουν τους αγώνες τους ενιαία, γεγονός που πλέον αμφισβητείται από την ΠΚΣ ακόμα και στη διοργάνωση του τριημέρου του πολυτεχνείου.

Εμείς από πλευράς μας, θα επιμένουμε σταθερά στην κατεύθυνση συντονισμού των συλλόγων σε πανελλαδικό επίπεδο μέσα από τις δομές εκείνες όπου οι φοιτητές θα μπορούν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους- τις Γενικές Συνελεύσεις και τα Συντονιστικά τους, επιδιώκουμε να αναβαθμίζουμε το πολιτικό πλαίσιο πάλης των συλλόγων μέσω αυτών και να προσδώσουμε στα ΣΓΣ πιο μόνιμα και πανελλαδικά χαρακτηριστικά μέσα από αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους όπου θα λογοδοτούν στους ίδιους τους συλλόγους. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως αυτός ο δρόμος είναι δύσβατος, ότι η ενεργή συμμετοχή του κόσμου παραμένει ένα ανοιχτό στοίχημα και για τις δικές μας τις δυνάμεις. Είναι όμως ένα στοίχημα που είμαστε διατεθειμένοι και διατεθειμένες να το βάλουμε, γιατί όπως έχουμε επαναλάβει- τα όρια ξεπερνιούνται με τομές, και σίγουρα όχι με παρελθοντικές αποτυχημένες συνταγές.

Για να γίνει η πάλη για **ΜΟΡΦΩΣΗ- ΔΟΥΛΕΙΑ- ΕΙΡΗΝΗ και ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ** υπόθεση όλων των φοιτητριών, για ένα νικηφόρο πολιτικό φοιτητικό κίνημα που μέσα από τις ανεξάρτητες και μαχητικές δομές του θα συνεχίσει να βάζει ανάχωμα στα σχέδια κυβερνήσεων- ΕΕ- ΟΟΣΑ, προτάσσοντας και επιβάλλοντας τις ανάγκες της πληττόμενης νεολαίας.